

WYŻEŁ PORTUGALSKI

(Perdigueiro Portugues)

Kraj pochodzenia: Portugalia

Data publikacji obowiązującego wzorca: 19.09.1967

Użytkowanie: wyżeł o dużej wytrzymałości w pracy i wytrzymałości fizycznej. Nieustępliwy w poszukiwaniu zwierzyny, posiadający cechy doskonałego psa myśliwskiego, obdarzony bardzo dobrym wiatrem. Wytrzymały w pracy, oddany i wierny pomocnik myśliwego. Podczas pracy czujny, uważny i cichy, poprzez swoje zachowanie, tj: chody, noszenie głowy i ogona sygnalizuje przewodnikowi, jaką zwierzynę znalazł. Wyżeł portugalski jest zawsze chętny do pracy, w której wykazuje się inteligencją, a czasem niezwykłą przebiegłością. Twarda, charakterystyczna stójka: skupiony wyraz pyska, szkliste, skoncentrowane spojrzenie, uszy zwrócone nieco do przodu, nieruchoma głowa, wyprostowany, trzymany poziomo ogon, przednia łapa uniesiona; po zwietrzeniu zwierzyny skupiony tylko na niej, nie reaguje na to, co się wokół niego dzieje, wyłączony z otoczenia. Odporny na ciężkie warunki pracy, takie jak klimat czy teren, chętnie współpracuje z przewodnikiem. Jego głównym celem jest znalezienie zwierzyny, a następnie oddanie jej myśliwemu, co robi prawidłowo i z chęcią.

Klasyfikacja FCI:

Grupa 7 - Wyżły.

Sekcja 1 - Wyżły kontynentalne.

Typ kontynentalny.

Próby pracy wymagane.

RYS HISTORYCZNY:

Początki powstania rasy nie są zbyt jasne, wydaje się jednak, że przybyła ona ze Wschodu na Półwysep Iberyjski bardzo dawno temu; ślady obecności tych psów w Portugalii datuje się już na koniec XIV wieku. Lata hodowli, krzyżowania z innymi psami doprowadziły w końcu do wyodrębnienia nowej rasy - wyżła portugalskiego. Z tego też względu wyżły te uważa się za rasę dobrze zdefiniowaną, zarówno pod względem eksterieru jak i psychiki. Obecnie wyżły portugalskie można spotkać na terenie całej Portugalii. Najwięcej zaś występuje ich w miastach, w których strzelectwo jest jednym z popularniejszych sportów, jako że wyżeł ten jest niezwykle cenionym psem myśliwskim.

WYGLĄD OGÓLNY:

Średniej wielkości pies typu bracco, o harmonijnej, wystarczająco mocnej budowie i płynnym, eleganckim ruchu.

ZACHOWANIE - TEMPERAMENT:

Niezwykle przywiązany, bardzo uległy, okazujący wiele, czasem nawet zbyt wiele, uczucia swojemu przewodnikowi. Pozbawiony szkolenia staje się jednak nieposłuszny i przestaje reagować na komendy. Jest to pies dość towarzyski, czasem jednak nieco zbyt żywiołowy. O eleganckim wyglądzie, spokojnym, ale jednocześnie żywym usposobieniu.

GŁOWA:

Proporcjonalna do całego ciała, jednak ze względu na swój kształt sprawia wrażenie większej niż w rzeczywistości. Stosunkowo ciężka, lecz nie powinna być zbyt mocna. Pokryta dobrze przylegającą skórą, bez lub z lekko zauważalnymi zmarszczkami. Patrząc z przodu wydaje się być kwadratowa, zaś z profilu prostokątna. Prawidłowo osadzona na szyi, dumnie noszona. O dobrych proporcjach i ładnym kształcie; patrząc od przodu górna linia kufy wyraźnie oddzielona od trzewioczaszki, widoczna linia biegnąca między wewnętrznymi kącikami oczu.

Mózgoczaszka:

Czaszka widziana z przodu prawie płaska, wysoka, szeroka i symetryczna, zaś z profilu lekko wypukła. Guz potyliczny lekko wyczuwalny.

Stop: dobrze zaznaczony (kąt około 100°), bliższy.

Trzewioczaszka:

Nos: doskonale łączy się z grzbietem nosa i górną wargą. Nozdrza powinny być duże, o prawidłowym kształcie, szeroko otwarte. Nos czarny, brązowy lub ciemnobrązowy u osobników o brązowym umaszczeniu, zawsze jaśniejszy od umaszczenia.

Kufa: grzbiet nosa prosty, płaski, o dostatecznej szerokości na całej jego długości. *Stop* dobrze widoczny.

Fafle: średniej wielkości. Błony śluzowe nieregularnie pigmentowane. Wargę górną zwisającą, jednakże nie przesadnie, lekko mięsista, z profilu kwadratowa; naturalnie opadająca, bez fałd, swobodnie spotykająca się z dolną wargą, tworząc lekko opadające kąciki warg.

Szczęki/zęby: wymagana prawidłowość w uzębieniu, dotycząca ustawienia, kształtu, budowy i rozwinięcia zębów. Gdy pies ma zamknięty pysk, dobrze rozwinięte i przylegające szczęki muszą tworzyć zgryz nożycowy.

Oczy: patrząc z przodu, identyczne i symetryczne; duże, w różnych odcieniach brązu, najlepiej ciemne. Owального kształtu, osadzone

na tej samej wysokości, dobrze wypełniające oczodoły. Powieki cienkie, szeroko otwarte, prawidłowo zamykające się. Obwódki oczu czarne lub brązowe zależnie od pigmentu nosa. Wzrok bystry, pełen ekspresji, szczególnie u dorosłych osobników. Łuki brwiowe dobrze zaznaczone, jednakże nie przesadnie, aby głowa nie wydawała się koścista.

Uszy: średniej wielkości (15 cm długości, 11 cm szerokości), muszą być cienkie, miękkie, elastyczne, pokryte gęstą, krótką sierścią; szersze u nasady niż na końcach, o średnich proporcjach równych: 1 : 2 : 5; zaokrąglone na końcach, o kształcie zbliżonym do trójkąta. Zwisające prawie płasko, osadzone wysoko, opadające swobodnie, równoległe; gdy pies jest czujny, podniecony, na uszach może pojawiać się jedna lub dwie małe zmarszczki, różnej głębokości i szerokości, jednakże nigdy silnie zaznaczone.

SZYJA:

Prosta, w górnej partii lekko wygięta, nie za gruba, raczej długa; lekko luźna skóra pod szyją. Szyja łączy się z głową szlachetnie, pod kątem około 90°; przejście pomiędzy szyją, a klatką piersiową powinno być płynne i harmonijne.

TUŁÓW:

Kłqb: średnio zaznaczony.

Grzbiet: krótki, prosty, szeroki, o idealnie prostej, równoległej do ziemi linii; gładko, swobodnie łączący się z łędźwiami.

Łędźwie: krótkie, raczej szerokie, dobrze umięśnione, lekko wygięte, prawidłowo przechodzące w zad.

Zad: o harmonijnym kształcie i proporcjonalnej do łędźwi szerokości. Lekko ukośna miednica tworzy delikatnie opadającą linię zadu.

Klatka piersiowa: głęboka i szeroka, o dobrej pojemności; o lepiej rozwiniętej długości i głębokości niż szerokości, sięgająca łokci. Żebra dobrze wysklepione, zauważalnie szerokie w górnej części. Klatka piersiowa, jej ożebrowanie ma kształt podkowy, o łączących się końcach.

Linia dolna i brzuch: linia od mostka do pachwin, przebiegająca wzdłuż dolnej części klatki piersiowej i brzucha jest zauważalnie ukośna od dołu do góry i od przodu ku tyłowi. Biegąc wzdłuż naturalnej linii brzucha tworzy razem z górną linią ciała elegancką całość, dającą brzuch o średniej objętości oraz niewielką odległość pomiędzy ostatnimi żebrami a biodrami, co tworzy krótki i dobrze wypełniony tułów.

OGON:

Zwykle kopiowany do 1/3 długości; długość ogona niekopiowanego nie powinna sięgać poniżej stawu skokowego, najlepiej nawet go nie sięgać. Prosty, osadzony umiarkowanie wysoko, zwężający się stopniowo ku końcowi; dobrze osadzony, prawidłowo rozwinięty, harmonijnie łączący się z linią zadu; kształt ogona musi współgrać ze szlachetną budową całego ciała. W czasie spoczynku naturalnie zwisający wzdłuż kończyn, nigdy pomiędzy nimi; gdy pies jest podniecony, czujny trzymany poziomo lub nawet nieco wyżej, jednakże nigdy zakręcony nad zadem lub noszony pionowo do góry. Podczas pracy, polowania poruszający się synchronicznie do ruchu psa.

KOŃCZYNY:

W statyce kończyny przednie widziane z przodu są pionowe. Kończyny tylne widziane od tyłu także pionowe. Zarówno przednie jak i tylne kończyny widziane z przodu lub z profilu powinny być równoległe do osi ciała psa, dając dużą stabilność postawy oraz doskonałą, naturalną lekkość ruchu.

Kończyny przednie:

Łopatką: długa, prawidłowo ułożona, równomiernie pochyła.

Ramię: przylegające dobrze, tak jak i łopatką, do klatki piersiowej; o długości proporcjonalnej do odległości pomiędzy kłębem, a końcem łopatką; kąt ułożenia ramienia proporcjonalny do kąta ustawienia łopatką.

Łokcie: oddzielone od klatki piersiowej pachami; suche, dobrze ułożone, nie skierowane ani do środka ani na zewnątrz.

Przedramiona: długie, widziane z przodu lub z profilu proste i pionowe.

Stawy nadgarstkowe: tworzące idealną linię z przedramieniem.

Śródreżca: szerokie, lekko ukośne, o proporcjonalnej długości.

Kończyny tylne:

Uda: najlepiej długie, szerokie, dobrze umięśnione.

Pośladki: wykazują mniej lub bardziej widoczne uwypuklenie, zmniejszające się od nasady ogona ku dołowi; długość zależna od długości i stopnia pochylenia ud; preferowane długie, dość muskularne.

Kolana: ustawione lekko pod brzuchem, lecz niezbyt daleko od niego; lekko zauważalne i delikatnie skierowane na zewnątrz.

Podudzia: prawidłowo ustawione; długość proporcjonalna do uda, kąt nachylenia proporcjonalny do stopnia nachylenia linii zadu.

Stawy skokowe: normalnie ukątowne, dobrze ustawione; suche, szerokie, mocne.

Wady wykluczające z hodowli:

- Głowa: nietypowa.
- Nos: brak odpowiedniego pigmentu, nakrapiany.
- Zgryz: przodozgryz, tyłozgryz.
- Oczy: różnego rozmiaru lub kształtu, ślepotą.
- Uszy: nietypowe, nieprawidłowo osadzone, za duże, mięsiste, zbyt pofałdowane lub skrócone, głuchota.
- Ogon: wrodzony brak ogona, całkowicie obcięty, nietypowo noszony.
- Wilcze pazury: obecność wilczych pazurów, nawet szczątkowych.
- Sierść i umaszczenie: inna niż podana we wzorcu, albinizm.
- Wzrost: gigantyzm lub karłowatość, wzrost dużo poniżej lub powyżej podanego we wzorcu.

Punktowa ocena eksterieru:

	<i>Pies</i>	<i>Suka</i>
Wygląd ogólny: jedność budowy, ruch, wzrost, grubość kości, cechy typowe dla płci.	25	25
Głowa: sposób noszenia, czaszka, stop, nos, fafle, oczy, uszy.	25	25
Szyja, kłęb, łopatki, kończyny przednie.	10	10
Klatka piersiowa, łędźwie, linia górna, linia dolna.	15	10
Zad, miednica, kończyny tylne.	10	15
Ogon: sposób noszenia, kształt, osadzenie.	3	3
Łapy, palce, pazury	5	5
Sierść i umaszczenie: kolor, grubość.	7	7
	-----	-----
	100	100

UWAGA:

Samce muszą mieć dwa, prawidłowo wykształcone jądra, całkowicie umieszczone w worku mosznowym.